

In het voorjaar van 1989 werd Caroline Crawford bevorderd tot luitenant-kolonel. Ze kocht een zilverkleurige Porsche om dat feit te vieren. Ze kwam uit een familie met geld, zeiden de mensen, veel geld. Misschien afkomstig uit een fonds. Of van een bloedverwant die geslaagd was in het leven. Bijvoorbeeld een uitvinder. Haar uniformen werden op maat gemaakt in Washington D.C. door hetzelfde bedrijf dat de kostuums van de president maakte. Men hield haar voor de rijkste vrouw in het leger, al lag de lat wat dat betreft niet zo hoog.

Bij de nieuwe rang hoorde een nieuwe post, dus was de eerste reis van de zilverkleurige Porsche een trip naar het zuiden, van de afdeling Oorlogsstrategie in het Pentagon naar Fort Smith in Georgia. Allemaal onderdeel van de werkwijze van Oorlogsstrategie. Plannen ontwikkelen die niet konden worden uitgevoerd, had geen zin. Een combinatie van overleg op hoog niveau en uitvoerbaarheid was een allereerste vereiste. Waarbij een klein beetje heimelijke observatie achter de schermen geen kwaad kon. De eerste post voor iedere nieuwe luitenant-kolonel. Crawford deed het met plezier, ook al bleek Fort Smith een kleine klamme basis in de bossen, waar het wemelde van wanhopige figuren. *Special forces*, in soorten en maten. Geen op maat gemaakte uniformen. Dat was oké. Veelbelovend zelfs. Misschien goed materiaal voor de nieuwe eenheden die ze nodig zou hebben. Input in een initieel stadium kon essentieel zijn. Misschien zouden ze zelfs de eenheden naar haar vernoemen. Binnen anderhalf jaar zou ze de complete adelaar op haar uniform hebben. In sneltreinvaart op weg naar haar eerste ster. En ze had wel recht op enige input. Toch? Militair overleg werkte naar twee kanten. Zij had het recht voorstellen te doen wat er moest gebeuren, maar ook om te worden geïnformeerd over wat ze niet konden doen.

De eerste week verliep alles naar wens, ook al regende het veel. De geruchtenmachine had het plaatje binnen een uur compleet: ze was niet getrouwd en beschikbaar, maar je kon haar beter met rust laten, want Oorlogsstrategie was heftig. Dus relaties waren vrien-

delijk, maar toch ook speels genoeg om boeiend te zijn. Het onderkomen voor bezoekende officieren voldeed in alle opzichten. Vergelijkbaar met een motel, maar dan iets soberder. In de bossen was het altijd vochtig. Ze strekten zich kilometers ver uit in alle richtingen, maar er liepen wel wegen doorheen, sommige slechts een bospad of brandgang, andere met verlichte borden in de modderige berm, als aanduiding voor een barbecuetent of een bar-dancing. Het leven was zo beroerd nog niet.

Aan het einde van de eerste week vertrok ze uit Fort Smith in haar op maat gesneden gala-uniform, in haar zilverkleurige Porsche. Ze verliet de regionale weg bij de eerste grote splitsing en kwam uiteindelijk terecht op een iets minder dan twee rijbanen brede achterafweg tussen de bomen zonder duidelijke bestemming, voor het grootste deel keurig recht en in de zon. Ze reed met de ramen open, door de vochtige geur van de rijke modder van de berm, terwijl de bomen het geluid van haar uitlaat weerkaatsten, een echo die deels klonk als een diep grommen, deels als een hoog janken.

Toen, een auto met pech verderop. Een personenwagen die schuin over de weg stond, de voorwielen helemaal dwars, de motorkap omhoog, een man die naar de motor stond te turen. Een grote man, dat was op een afstand van honderd meter al duidelijk. Niet lichtgebouwd. Grote voeten.

Ze remde af, op het laatste moment heel hard, gewoon voor de lol en schakelde terug met een als vuurwerk knallende uitlaat. De auto met pech was een product uit Detroit, groen spuitwerk. De man die onder de motorkap stond, rechtte zijn rug en draaide zich naar haar om. Hij was inderdaad groot, misschien wel bijna twee meter. Hij droeg een standaardgevechtstenu, woodland camouflage. Alles aan hem was groot en dus verre van verfijnd, maar hij bewoog met een zekere gratie. Hij oogde tener, ook al was hij dat niet.

Ze zette de auto stil. Ze legde haar elleboog op het portier en haar kin op haar elleboog en keek, deels geamuseerd, deels berustend, deels bereid om te helpen, misschien na een paar plagerige opmerkingen. Dat alles zonder enige achterdocht. Die geopende motorkap appelleerde kennelijk aan een oerinstinct bij automobilisten. Behulpzaamheid en sympathie.

Dat, maar natuurlijk ook het vertrouwde uniform.

De grote man kwam naar haar toe. Grote, onhandige voeten in afgedragen bruine legerschoenen, maar voor het overige de elegante soepele tred van een man met lange benen. Geen pet. Kortgeknipt haar, een wijkende haarlijn. Blauwe ogen, een open blik, op de een of andere manier tegelijkertijd naïef en wereldwijs. Een voor het overige onopvallend gezicht met net niet grove trekken.

Op zijn kraag prijkte de adelaar van een kolonel. Op het plaatje boven zijn rechterborstzak stond: *U.S. Army*. Op het plaatje boven zijn linkerborstzak: *Reacher*.

‘Het spijt me dat ik de weg blokkeer, maar ik kan hem niet aan de kant duwen,’ zei hij. ‘Ik krijg geen beweging in het stuur. Ik denk dat de stuurbekrachtiging stuk is.’

‘Vervelend, kolonel,’ zei ze.

‘Uw auto heeft vast geen trekhaak,’ zei hij.

‘Ik kan helpen met duwen.’

‘Dat is heel aardig, maar we zouden wel met zijn tien moeten zijn om te duwen.’

‘Bent u wie ik denk dat u bent?’ vroeg ze.

‘Dat hangt ervan af.’

‘U bent Joe Reacher. U bent net overgeplaatst naar Contraspionage.’

‘Correct in beide opzichten,’ zei Joe Reacher. ‘Aangenaam.’ Hij wierp een blik op haar naamplaatje. Plastic. Witte tekst op een zwarte ondergrond, vanwege het op maat gesneden gala-uniform. *De plaats van het naamplaatje wordt aangepast aan individuele verschillen in postuur, horizontaal gecentreerd op de rechterzijde, één tot twee inches boven de bovenste knoop van de jas.* Hij keek naar de insignes van haar eenheid en haar rang en zei: ‘U moet Caroline Crawford zijn. Gefeliciteerd.’

‘U hebt over mij gehoord?’

‘Dat hoort bij mijn werk. Maar het hoort niet bij uw werk om te weten wie ik ben.’

‘Klopt, maar ik ben geïnteresseerd. Ik volg graag belangrijke mensen.’

‘Ik ben niet belangrijk.’

‘Met alle respect, sir. Gelul.’

‘Een academische interesse of carrièregericht?’

Ze glimlachte flauwtjes en haalde min of meer haar schouders op, maar gaf geen antwoord.

‘Allebei, hè?’ zei hij.

‘Ik zie niet in waarom dat niet zou kunnen,’ zei ze.

‘Wat is uw doel?’

‘Drie sterren,’ zei ze. ‘Het bureau van de Gezamenlijke Stafchefs, misschien. Nog hoger is aan de goden.’

‘Nou, veel geluk dan maar,’ zei Joe Reacher. Hij stak zijn hand in de zak van zijn gevechtstenuue en haalde een Beretta M9 half-automaat tevoorschijn, standaardwapen in het leger, en vuurde drie kogels af op Caroline Crawford, twee in haar borstkas en één in het hoofd.

In dezelfde week waarin Caroline Crawford werd overgeplaatst, werd ook David Noble, majoor bij de militaire politie, overgeplaatst. Hij verruilde zijn huidige post voor Fort Benning in Georgia, waar hij toezicht zou houden op het onderzoek van misdrijven in de militaire districten van het zuidoosten. Een gloednieuwe reorganisatie. Iemands troetelkindje. Het was waarschijnlijk niet blijvend, maar tijdelijk was het belangrijk werk. Noble kwam er echter nooit aan toe. Hij raakte onderweg betrokken bij een auto-ongeluk. In South Carolina. Een staat naast de deur. Hij was bijna op zijn bestemming. Geen dodelijk ongeval, maar hij belandde in het Walter Reed Army Medical Center. Hij had een klaplong. Ademen kostte moeite. Dus kozen ze iemand om hem te vervangen. Ze spoorden hem op, onthieven hem van zijn taken op dat moment en zetten hem op transport naar het noorden. Precies zoals het altijd ging in het leger. Situatie volstrekt normaal. Een grote klus, de op één na beste man voor de klus, een week te laat. Maar het had ook een voordeel, er waren mensen die zeiden dat deze nieuwe zich snel dingen eigen maakte en een harde werker was. Hij haalde de verloren tijd wel weer in als hij direct aan de slag zou gaan.

En zo liep op hetzelfde moment dat Joe Reacher zei: ‘Ik ben niet belangrijk,’ zijn jongere broer Jack Reacher een gloednieuw kantoor in, meer dan honderdvijftig kilometer daarvandaan, en er meteen weer uit, op zoek naar koffie, bijna zover dat hij kon beginnen

toezicht uit te oefenen op het onderzoek van misdrijven in de militaire districten van het zuidoosten.

De Porsche werd de volgende ochtend gevonden door vier soldaten in een Humvee die probeerden een weg binnendoor te vinden naar Fort Smith na een nachtelijke exercitie die qua navigatie volledig in de soep was gelopen. Ze herkenden de auto van een afstand. Hij had nu al een reputatie op de basis. De nieuwe dame van Oorlogsstrategie. Een stuk, slim en rijk. Allemaal niets mis mee. Helemaal niets. Misschien had ze een leuke band. Misschien had ze hulp nodig.

Toen ze dichterbij kwamen, dachten ze dat de auto leeg was.

Toen zagen ze dat de auto niet leeg was.

Ze reden er stapvoets langs en vanaf hun hoge positie konden ze omlaag kijken in de Porsche, waar ze een vrouw in gala-uniform achterovergeslagen op de voorstoelen zagen liggen, twee kogelgaten in de borstkas, één in het hoofd.

Ze stopten een paar meter verderop en rapporteerden wat ze hadden aangetroffen over de radio. Daarna bleven ze zitten waar ze zaten. Misdrijven waren niet hun zaak. Binnen veertig minuten arriveerde een ploeg van de MP. Uit Fort Smith. Met twee juristen van JAG. Ook uit Fort Smith. Ze gingen allemaal kijken en stapten toen achteruit. Jurisdictie speelde een rol. Het was een weg van de county en dus moest de politie van de county worden ingeschakeld. Daar was niets aan te doen. Die waren al onderweg om te komen overleggen.

Het bericht bereikte Fort Benning vrijwel onmiddellijk. Een gloednieuwe reorganisatie. Nog te nieuw om nu al een puinhoop te zijn. Reacher had tot diep in de nacht zitten studeren in het handboek van de nieuwe eenheid. Hij had openstaande zaken doorgenomen, dossiers gelezen en met mensen gepraat. Daarna had hij een paar uur geslapen en was hij weer opgestaan met een plan in zijn gedachten. Hij had het idee dat er veel werk op hem lag te wachten. Het was één grote papierwinkel. En de onderofficieren waren geen eerste keus. Reacher was van mening dat het al dan niet goed functioneren van een eenheid afhankelijk was van de sergeants die er

werkten. Hij had deskundige bureaucraten nodig, maar geen bureaucraten die verliefd waren op de bureaucratie. Er was een verschil. Hij had mensen nodig die een taak beschouwden als een vijand waarmee snel en efficiënt en genadeloos moest worden afgerekend. Soms zelfs met een boodschap. *Ze zullen me dat formulier niet nog een keer sturen.* Dergelijke mensen had de nieuwe eenheid niet. De mensen die er zaten, hadden het te veel naar hun zin. Ze waren een beetje soft. Zoals de man die aan het begin van de dag de afgescheurde telex bracht. Een softe, meegaande man. Het was moeilijk onder woorden te brengen, maar hij had niet de pit die Reacher zocht. Hij was niet scherp. Hij oogde niet gevaarlijk.

In de telex stond: *Eén herhaal één (1) persoon in actieve dienst vijftien kilometer ten noorden van Fort Smith doodgeschoten aangetroffen. Omstandigheden onbekend.*

Reacher stelde zich iets voor als een knokpartij in een kroeg. Een soldaat, misschien een specialist, die mot had gekregen met een local. Misschien was er een Harley omgevallen op de parkeerplaats, of een glas bier. In de kroegen in de buurt van de bases wemelde het van de lokale heethoofden die een pistool in de zak hadden en zich altijd ergens over opwonden.

‘Geef me details door zodra ze binnenkomen.’

De softe sergeant beloofde dat te zullen doen en verliet het vertrek.

Reacher pakte de telefoon en belde zijn nieuwe commandant. Hij zei onder andere: ‘Ik heb een betere sergeant nodig. Ik wil dat u me Frances Neagley stuurt. Het liefst voor het einde van de dag.’

De sheriff van de county die kwam opdagen in het bos, wist modder als bewijsmateriaal op waarde te schatten. Hij parkeerde een eindje voor de plaats delict en liep er op een meter afstand omheen, regelmatig hurkend om de sporen te bestuderen in het fijne zwarte slijk dat het asfalt bijna van de ene tot de andere berm bedekte, als een doek, slechts een paar moleculen dik in het midden maar centimeters dik aan de randen. Er waren veel sporen, sommige scherp, uit andere welde zwart water op, nog weer andere waren verdwenen onder nieuwere sporen van de soldaten in hun Humvee.

De man van de county voegde zich uiteindelijk bij de troep man-

nen uit Fort Smith. Ze stelden zich allemaal aan elkaar voor, schud- den handen en bleven toen zwijgend in een kring staan. Misschien probeerden ze in te schatten hoe het juridisch lag, misschien bereid- den ze in stilte hun argumenten voor. De man van de county was de eerste die iets zei: ‘Was ze gestationeerd in Fort Smith?’

‘Ja,’ zei een jurist van JAG.

‘Iets wat erop wijst dat dit een kwestie van blauw tegen blauw was?’ Waarmee hij bedoelde te zeggen: *Is er een of andere interne strijd gaande waarvan ik niets weet? Speelt dit zich allemaal binnen de grote familie af?*

‘Nee,’ zei de jurist van JAG.

‘Dan is ze in grote lijnen mijn zaak. Tot ik zeker weet dat de schutter géén burger was. Ik moet aandacht schenken aan dit soort zaken. Misschien loopt er wel een gek los rond in de bossen. Hoe heette ze?’

‘Crawford.’

‘Wat deed ze in Fort Smith?’

‘Ik ben bang dat ik u dat niet kan vertellen.’

‘Ze is in een hinderlaag gelopen,’ zei de sheriff. ‘Dat kan ik u wel vertellen. De sporen zijn duidelijk. Iemand heeft net gedaan of hij pech had. Ze is gestopt om te helpen. Hij had grote voeten.’

‘Wat nu?’ vroeg de hoogste in rang van de MP.

‘Dit valt buiten mijn bevoegdheden,’ zei de man van de county. ‘Ik moet het overdragen aan de State Police. Ik heb geen keus.’

‘Wanneer?’

‘Ik heb ze al gebeld. Ze zullen er zo wel zijn. Daarna kunnen zij een besluit nemen of ze de zaak zelf tackelen of alles doorschuiven naar de recherche van Georgia.’

‘We kunnen niet eeuwig blijven wachten.’

‘Dat hoeft ook niet. Hoogstens een halve dag.’ Toen scharrelde de man als een krab weer terug naar zijn auto, om de sporen op de weg heen. Hij stapte in en ging in zijn eentje zitten wachten.

De volgende telex kwam een uur later. Dezelfde softe sergeant scheurde hem uit het apparaat en bracht hem naar Reacher. *Eerder gemeld slachtoffer van schietincident was LKOL Caroline C. Crawford. DBA in stilstaand VIPE op verlaten bosweg*, stond erin.